

Arrest

**nr. 262 972 van 26 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35/1
9500 GERAARDSBERGEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN DER MAELEN, loco advocaat A. VAN DER MAELEN, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 26 juli 2018 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 11 oktober 2019 en op 19 november 2019. Op 30 maart 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 15 januari 2021 bij arrest nr. X.

1.2. Op 2 februari 2021 dient verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart dit volgend verzoek niet-ontvankelijk op 12 mei 2021.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u Palestijn te zijn en geboren te zijn op 26 juli 1982 in Djedda (Jeddah) in Saudi Arabië. Uw vader werkte op dat moment in Saudi-Arabië. U woonde met uw familie in Saudi-Arabië tot 1993, waarna u en uw familie naar Gaza trokken en zich in de Al-Rimal-wijk van Gaza-stad vestigden. Uw vader stierf in 1997. U verliet Gaza in 2000 om te gaan studeren aan de universiteit van Aman in Jordanië. U keerde tijdens de vakantieperiodes nog wel terug naar Gaza om uw familie te bezoeken. U behaalde uw diploma in computerwetenschappen en keerde in 2006 definitief terug naar Gaza. Uw moeder, uw twee broers en twee zussen verblijven vandaag de dag nog in Al Rimal. Uw moeder kreeg hulp van UNRWA tot 2013 omdat u en uw broer inmiddels werkten. U ontving zelf nooit hulp van UNRWA omdat u een volwaardig burger en geen vluchteling bent. U bent gehuwd op 4 juni 2013 met I.M.A.A.(...). Uw vrouw verblijft samen met uw dochter van vijfenhalf bij haar ouders in de wijk Al Sabra Zeitoun van Gaza-stad.

U werd ooit opgeroepen per brief bij de Interne Veiligheidsdiensten in Gaza. U meldde zich aan met de brief die u aan de ingang afgaf. U werd vervolgens geblinddoekt meegenomen en in een kamer gezet. U bleef in die kamer van ongeveer 8u 's morgens tot 13u 's middags. Nadien verplaatste men u naar een tweede kamer waar u een uur moest wachten en waarna u naar een derde kamer werd gebracht. Hier werd u door een ondervrager één vraag gesteld, zijnde of u een bepaalde persoon kent. U kende deze persoon niet en maakte dit duidelijk aan uw ondervrager. U werd uiteindelijk vrijgelaten. U werkte als projectcoördinator voor een bedrijf toen in oktober 2007 er nabij uw werk een manifestatie plaatsvond op straat. De protesteerdere werden daarbij echter hardhandig aangepakt door de ordediensten van Hamas. U bent sinds uw opleiding in Jordanië hobbyfotograaf en u vindt dat mensenrechtenschendingen steeds aan de kaak moeten worden gesteld. Daarom nam u uw gsm en maakte foto's vanuit het raam van de negende verdieping van die mensenrechtenschendingen. U wilde dit beeldmateriaal op Facebook zetten. U werd echter opgemerkt en leden van de Hamas-autoriteiten drongen het gebouw binnen en kwamen naar uw bureau. U werd geïsoleerd van uw collega's, geslagen en vernederd. De inhoud van uw gsm werd bekeken en de gsm werd vernield. Vervolgens nam men u mee naar het politiekantoor van Al Shater. U werd vanaf 's middags voor uren en alleen in verschillende kamers gezet. Uiteindelijk werd u tegen zeven uur 's avonds ondervraagd door een politieofficier. Hij maakte u kenbaar dat u geen beelden mocht maken van manifestaties of Hamas en hij beschuldigde u van lidmaatschap bij Fatah. U ontkende, maar de officier maande u aan toe te geven dat u lid was van Fatah en dat u waarschijnlijk een aanhanger van Mohammad Dahlan was. U ontkende deze beschuldigingen en zei dat u niets verkeerd had gedaan. U werd vrijgelaten om één uur 's nachts en op voorwaarde dat u nooit fotomateriaal zou verspreiden. U moest hiervoor een document ondertekenen en uw verblijfplaats kenbaar maken zodat u in de toekomst oproepbaar zou zijn voor Hamas. Sinds dit voorval heeft u geen foto's meer genomen van dergelijke incidenten of manifestaties. Omwille van dit incident en om verdere problemen met Hamas te vermijden werd u door uw werkgever ontslagen. U werkte vervolgens voor enkele maanden als computerhersteller en nadien ging u aan de slag bij het bedrijf IC Forex gedurende anderhalf jaar. Het bedrijf moest de deuren sluiten na een besluit van Hamas. De reden hiervoor was dat Hamas geen extra belastingen kon opleggen aan het bedrijf aangezien men belastingen betaalde aan de autoriteiten in Ramallah. U werd dus opnieuw werkloos na dit in uw ogen onrechtvaardige besluit van Hamas. Uw laatste werk was als IT-technicus binnen de afdeling Human Resources van het Ministerie van Volksgezondheid. U werkte hier sinds eind 2009 tot 16 of 17 mei 2018. U beoefende uw hobby als amateurfotograaf verder uit en publiceerde op de website van het Ministerie van Volksgezondheid en op hun facebookpagina. In maart 2013 vroeg u om de hand van uw vrouw, op 4 juni 2013 bent u met haar gehuwd en sindsdien woonde ze bij u. Uw schoonfamilie en met name uw vier schoonbroers waren evenwel niet opgezet met jullie huwelijk. Uw schoonbroer [A.] is lid van de al-Qassam brigade, de gewapende tak van Hamas. Hij liet vaak politiepatrouilles passeren in uw wijk. Op 20 december 2013 werd u gearresteerd door de autoriteiten van Hamas op beschuldiging van mishandeling van uw vrouw. U werd verteld dat u zou worden doorverwezen naar de rechtbank en voor vijftien dagen zou worden opgesloten totdat u voor de rechter zou moeten verschijnen. Ondertussen brachten de bemiddelingspogingen van uw oom en van de Muhtar niets teweeg, maar na drie dagen en twee nachten te zijn vastgehouden, werd u toch vrijgelaten. Dit kwam doordat de bombardementen en oorlog tussen Israël en de Gazastrook waren begonnen en men enkel de zwaarste criminelen bleef vasthouden. Na dit incident werd u bedreigd en opgebeld door uw schoonfamilie omdat ze wilden dat u van uw vrouw zou scheiden. Aanvankelijk reageerde u nog op de telefoontjes en bedreigingen, maar toen uw schoonbroer [T.] u en uw familie bedreigde was voor u de maat vol en

antwoordde u niet meer. U had sindsdien geen contact meer met uw schoonfamilie. Tijdens de oorlog van 2014 kreeg u de opdracht van het Ministerie van Volksgezondheid om in het Al-Shifa ziekenhuis, dat vlakbij uw huis gelegen is, de gewonden te gaan fotograferen. U kreeg de toestemming van de dokters van het ziekenhuis en mocht opnames maken op de spoeddienst en in de operatiekwartieren. Dit beeldmateriaal zou worden gebruikt door het Ministerie als opleidingsmateriaal en voor hun logboek. Telkens wanneer u merkte dat er gewonden werden binnengebracht in het ziekenhuis, of wanneer de artsen u sommeerden, ging u foto's maken van de gewonden. In september of oktober 2017 werd uw werkgever benaderd door Imad Al-Baz, de voormalige Minister van Financiën van Hamas, en huidige voorzitter van de commissie 'Opvolging van de Misdaden van de Israëlische bezetter'. Al-Baz wilde dat u voor hem het lijk zou fotograferen van Ibrahim Al Thuraya, en ook dat u in de toekomst aan de grens met Israël tijdens de protesten foto's zou maken voor hem. Uw directie bij het Ministerie van Volksgezondheid vroeg naar uw mening over dit verzoek van Al-Baz, maar u weigerde erop in te gaan. Uw werkgever liet aan Al-Baz weten dat haar personeel niet beschikbaar was voor hem. Op 13 april 2018 was u opnieuw bezig met opnames te maken in het Al-Shifa ziekenhuis toen plots een delegatie van Hamas het ziekenhuis betrad. U wilde verder foto's maken, maar werd apart genomen door deze Hamasleden. Uw camera werd stukgemaakt, uw identiteitskaart werd in beslag genomen, en u werd bedreigd dat u vervolgd zou worden en opgeroepen voor ondervragingen. Er werd een klacht tegen u opgesteld omdat u mensen had gefotografeerd die u niet mocht fotograferen. Op dezelfde dag kwam Imad Al-Baz naar uw huis met de vraag of u een opdracht voor hem wilde uitvoeren. U wilde geen problemen krijgen en stapte in de wagen van Al-Baz waar nog twee andere personen inzaten. Na een rit van vijftig minuten werd u in een kamer geplaatst waar u uren moest wachten totdat men u naar een andere kamer bracht. U moest foto's maken van een voor u onbekend lijk en van de verwondingen die deze persoon had opgelopen. Nadat de autopsie was gebeurd op de overledene moest u ook foto's maken van de ledematen en de organen. U was niet op uw gemak om dit soort werk te doen, maar om een confrontatie met Al-Baz te vermijden voerde u de gevraagde taken uit. Imad Al-Baz dreigde er sinds januari 2018 herhaaldelijk mee om u van het Ministerie van Volksgezondheid te laten overplaatsen naar Binnenlandse Zaken. Hij wilde u afpersen met de klacht die tegen u liep wegens het ongeoorloofd fotograferen van mensen. Werken voor Binnenlandse Zaken betekende voor u echter het einde van uw leven en een vernedering. Al-Baz beval u om de volgende dag naar het bureau van Toufik Abu Naeem te gaan, hij is de leider van de interne veiligheidsdienst in de Gazastrook. U werd op het bureau ondervraagd door Abu Radouan Dababish van de inlichtingendienst. Na deze ondervraging besloot men om u hoe dan ook naar de inlichtingendienst over te plaatsen om voor hen als fotograaf te werken. Het werk van de inlichtingendienst was sowieso aan de grenzen of in de tunnels, maar u was op geen enkele manier klaar om met hen samen te werken. U probeerde zich neutraal op te stellen en tijd te winnen tot u uw visum voor Nederland verkreeg. U wilde uw familie en uzelf beschermen door in te stemmen met hun voorstellen. Op 15 of 16 mei 2018 moest u als technicus deelnemen aan een conferentie waar journalisten aanwezig waren en waar ook Abu Radouan Dababish een uiteenzetting gaf. Uw plek was in de controlekamer en uw verantwoordelijkheid was om het geluid en beeld van bepaalde fragmenten voor de deelnemers te verzorgen. Dababish en Imad Al-Baz die de conferentie had georganiseerd hebben u tijdens de conferentie nogmaals duidelijk bedreigd. Ze vertelden dat er geen tijd meer is en men u ging overplaatsen naar Binnenlandse Zaken. U probeerde Al-Baz nog op een vriendelijke manier wijs te maken dat u liever bij Volksgezondheid wilde blijven en niet geschikt was voor de taak die hij van u verwachtte. Al-Baz antwoordde dat het niet de bedoeling was dat uw mening werd gevraagd, en het slechts een kwestie van tijd was vooraleer u zou worden overgeplaatst. U besepte dat uw leven in Gaza tot een einde was gekomen. Uw visum voor Nederland was ondertussen reeds toegekend op 3 april 2018 door de Zweedse ambassade in Jerusalem en u wachtte opdat de grensovergang met Egypte zou opengaan. Enkele dagen later was het zo ver. U verliet Gaza op 19 mei 2018 via de grensovergang van Rafah en reisde per bus naar Egypte. U vertrok per vliegtuig van Caïro, met een transit in Turkije, naar België. Op 26 mei 2018 kwam u aan in België en op 13 juli 2018 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Gaza vreesde u gedwongen te worden om voor Hamas te werken en foto's te moeten nemen van lijken en aan de grens met Israël. U vreesde in Gaza ook uw schoonfamilie die wou dat u van uw vrouw zou scheiden. U legde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart, uw paspoort, het geboortecertificaat van uw dochter, een werkattest, uw huwelijksattest, reisdocumenten voor Gaza, reisdocumenten voor Egypte, twee bustickets van uw busreis uit Gaza, een certificaat van uw universitair bachelor-diploma in Jordanië, een attest van uw medische verzekering bij PIC, uw boarding tickets, uw visum voor Turkije, een factuur van Brussel, een kaartje van de fotografenopleiding in België. Verder legt u nog kopieën neer van: een certificaat van een opleiding 'Food photography', een webpublicatie ter bedanking voor uw werk bij het Ministerie van Volksgezondheid, een felicitatie van uw huwelijk door het Ministerie van Volksgezondheid, drie

internetartikels over incidenten aan de grens van de Gazastrook met Israël, vier foto's van gewonden en operaties in een ziekenhuis, en acht foto's van uw werk voor het Ministerie van Volksgezondheid.

Op 1 april 2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan uw vrees ten aanzien van Hamas en uw problemen met hen, evenals met uw schoonfamilie, geen geloof kon worden gehecht. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), dewelke op 15 januari 2021 de beslissing van het CGVS bevestigde (arrest nr 247.504).

Op 2 februari 2021 diende u zonder België te verlaten een volgend verzoek in. In uw eerste volgend verzoek herhaalt u uw vrees voor Hamas en uw schoonfamilie. Ter staving van uw volgend verzoek om internationale bescherming legt u de kopieën van volgende documenten neer: een oproepingsbrief van de politie; een brief van de algemene recherche ter onderzoek van uw adres; een verklaring van de mukhtar; tweemaal een aanvraagformulier tot opsluiting van de rechtbank te Gaza; een ontvangstbewijs van de rechtbank; een attest van de medicatie van uw broer; een verklaring inzake uw stage in België; en zes foto's.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Er dient benadrukt te worden dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid in de door u aangebrachte asielmotieven en u gezien uw socio-economische situatie en de veiligheidssituatie niet in aanmerking kwam voor artikel 48/4, §2 b en c van de Vreemdelingenwet. In beroep werd deze beslissing en beoordeling door de RVV bevestigd, waartegen u geen cassatieberoep aantekende. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden. De verklaringen die u naar aanleiding van uw huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalt, met name dat uw problemen met Hamas nog steeds actueel zijn en dat uw schoonbroers u en uw vrouw onder druk zetten (verklaring volgend verzoek d.d. 18/02/2021, vraag 13, 16 & 19), liggen in het verlengde van het relaas dat u in uw eerste verzoek verklaarde en dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. Uw nieuwe verklaringen (verklaring volgend verzoek, vraag 13, 16, 18 & 19) zijn niet van dien aard om de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Daarnaast wenst u bepaalde verklaringen uit uw persoonlijke onderhouden aan te passen. Zo vertelt u dat u zich had vergist over wanneer Abu Thoraya stierf, dat u werd opgeroepen op 20 maart

2016 door de binnenlandse veiligheidsdienst maar dat u zich deze datum eerder niet herinnerde en dat uw buurman niet Ramadan heette maar wel Rami Affi (verklaring volgend verzoek d.d. 18/02/2021, vraag 16). Deze post-factum aanpassingen kunnen de beoordeling van uw motieven door het CGVS en de RVV niet wijzigen.

De door u neergelegde stukken kunnen het geloof in uw verzoekmotieven evenmin herstellen. Zo mag het verbazen dat u de documenten van de rechtbank (d.d. 25/02/2015 en 20/04/2014) en de politie (d.d. 08/07/2020 en 26/07/2020) niet zou neerleggen of zelfs maar vermelden in het kader van uw eerste verzoek en ook niet tijdens de zitting bij de RVV (d.d. 07/12/2020; zie administratief dossier). U verklaart nu immers zelf dat uw zus in het bezit was van deze documenten en ze u deze opstuurde (verklaring volgend verzoek, vraag 18). U geeft ook toe dat u eerder te weinig bewijzen heeft neergelegd om uw asielaanvraag te staven (verklaring volgend verzoek, vraag 18). Er kan evenwel verwacht worden dat wanneer u enige ontwikkeling in uw dossier zou vernemen u alles in het werk zou stellen om de bevoegde (asiel)instanties zo volledig mogelijk in te lichten en documenten ter ondersteuning van uw vluchtaanvraag tijdig neerlegt. Dat u dat niet deed, doet twifelen aan de authenticiteit van de aangebrachte stukken. Dat u in het licht van voorgaande nu pas cruciale documenten die rechtstreeks betrekking op u hebben zou neerleggen, is dan ook weinig aannemelijk en doet vermoeden dat u uw verzoek tracht te staven op basis van valse verklaringen en documenten. Daarenboven blijkt uit voornoemde documenten van de rechtbank en politie niet dat u zou worden gezocht of vervolgd door de redenen die u in uw eerste verzoek hebt uiteengezet (zie administratief dossier). Hier kan nog aan worden toegevoegd dat de bewijswaarde van de verklaring van de mukhtar (dorpsoudste) eveneens zeer beperkt is. Deze verklaring over uw problemen werd immers opgemaakt op 15 februari 2021, i.e. na uw laatste verzoek en vertoont aldus duidelijk een gesolliciteerd karakter. Voorts dient er vastgesteld te worden dat alle door u neergelegde documenten slechts kopieën zijn waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Overigens blijkt uit de beschikbare informatie dat zulke documenten tegen betaling of mits een deugdelijk netwerk vlot te verkrijgen zijn, waardoor de objectieve bewijswaarde van dergelijke stukken danig in gedrang wordt gebracht. Hierbij kan bijkomend benadrukt worden dat stukken slechts het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, quod non in casu. Dergelijke documenten zijn derhalve niet in staat om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw aangemeten vrees om te gooien. Het attest van de medicatie van uw broer en de verklaring inzake uw stage in België hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. De vier van de zes foto's tonen publieke plaatsen in Gaza, terwijl de resterende twee u en een expert bij het puin van de bombardementen van 2014 moeten voorstellen. Uit deze twee laatste foto's kan evenwel allerm minst afgeleid worden in welke omstandigheden deze foto's getrokken werden. Derhalve missen deze foto's bewijswaarde om uw activiteiten in Gaza en de daaruit voortvloeiende vervolgingsfeiten aan te tonen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Zoals blijkt uit de hieronder opgenomen informatie beschikt het CGVS evenmin over dergelijke elementen.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiële sector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gizaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet

aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Het CGVS en de RvV oordeelden in het kader van uw eerste verzoek dat uit uw verklaringen blijkt dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. U bracht in het kader van uw huidig verzoek geen elementen aan die een nieuw licht op deze beoordeling konden werpen.

In uw eerste verzoek oordeelden het CGVS en de RvV dat nergens uit uw verklaringen kon afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 23 maart 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20210323.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse Autoriteit, in reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van voornoemde overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, die slechts materiële schade en gewonden hebben aangericht.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen voort te zetten (verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen, uitbreiding van het visgebied, enz.), alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020, relatief gespaard gebleven van geweld. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet, zoals gepland, hervat op 30 maart 2020.

Daarnaast komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2020 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal Palestijnen gewond geraakten, is er geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Gazastrook. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen of

waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegronnd zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berymbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering

(arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische militieën, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift en stukken

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt dat in navolging van de eerste weigeringsbeslissing van het CGVS, bevestigd door de Raad, waarbij werd geoordeeld dat hij geen enkel bewijs neerlegt van zijn problemen met Hamas noch met zijn schoonfamilie, hij op zoek is gegaan naar stukken die zijn relaas kunnen staven. Hij merkt op dat deze zoektocht zwaar is bemoeilijkt door de politieke gevoeligheid en het gevaar voor elkeen die bij de autoriteiten in Gaza vraagt naar documenten die verwijzen naar door Hamas geïnspireerde politieonderzoeken of aangespannen rechtszaken. Daar bovenop, zo vervolgt hij, kwamen nog de problemen voortspruitend uit de Covidpandemie die hebben geleid tot een beperkte werking van de openbare diensten en een nog strengere afsluiting van Gaza door Israël en Egypte. Verzoeker benadrukt dat hij er niettemin in is geslaagd om stukken uit de Gazastrook te bemachtigen en die tijdens het interview bij de DVZ te bezorgen.

Verzoeker tracht tot slot de stelling dat er gezag van gewijsde is en hij geen nieuwe elementen aanvoert, te weerleggen. Hij verwijst naar het handboek “*Overzicht van het vreemdelingenrecht*” van L. Denys en citeert het daarin opgenomen arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 januari 2017 met nr. 180 892: “(...) ook al heeft de CGVS een ruime appreciatiebevoegdheid m.b.t. de bewijswaarde van de voorgelegde documenten, hij kan er zich niet toe beperken te stellen dat, vermits de bijkomende verklaringen en ingediende stukken van verzoeker betrekking hebben op en voortvloeien uit een relaas dat reeds eerder totaal ongeloofwaardig bevonden werd, deze stukken geen ander licht kunnen werpen op de reeds in het raam van het eerste verzoek gedane beoordeling, zonder dat een daadwerkelijk onderzoek wordt gevoerd naar de bijgebrachte documenten, dan wel afdoende wordt gemotiveerd waarom deze stukken geen nieuwe elementen betreffen die in aanmerking komen voor een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4Vw. Aldus schendt de CGVS de materiële motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht.”

Verder hekelt verzoeker dat er slechts één alinea is gewijd aan volgens hem vijf relevant bevonden nieuw aangeleverde documenten.

Hij is tevens van mening dat hij geen faire kans heeft gekregen om tijdens een persoonlijk onderhoud bij het CGVS de beweringen van het CGVS met betrekking tot de nieuw aangebrachte documenten te weerleggen. Hij argumenteert: “*Zo verbaast verzoekende partij zich over “wendbaarheid” van het CGVS wat betreft het aanvoeren van bewijskrachtige documenten. In de haar beslissing van 30 maart 2020 verwijt het Commissariaat- generaal verzoekende partij geen bewijsstukken voor te leggen. Als bij het tweede verzoek de verzoekende partij nu wel bewijsstukken voorlegt worden die van tafel geveegd met het argument dat in eerste verzoek die nog niet werden neergelegd.*

Verzoekende partij stelt vast dat ze niet de kans heeft gekregen om op zoek te gaan naar de die originele documenten die het CGVS aanwijst in geval het CGVS twijfelt aan de authenticiteit van de documenten.

Sprekend over authenticiteit van documenten wil verzoekende partij erop wijzen dat mocht het haar bedoeling zijn om met valse documenten te komen aandraven zij bijvoorbeeld de verklaring van de Mukhtar had kunnen antidateren. Het feit dat de datum op het document 15/02/21 draagt is juist het bewijs van het feit dat verzoekende partij gevolg heeft gegeven aan het verwijt van afwezigheid van documenten bij het eerste verzoek om internationale bescherming gemaakt door het CGVS zelf.

Tenslotte dient verzoekende partij vast te stellen dat het CGVS niet begrepen heeft in welk kader deze foto's juist cruciaal zijn in het vluchtverhaal van verzoekende partij. Lager zal verzoekende partij dieper hierop ingaan."

Voorts tracht verzoeker de context te schetsen die volgens hem zal toelaten om de door hem bijgebrachte foto's te duiden en die een verklaring bieden voor zijn vlucht:

"Wat betreft de benadering van Israël zijn er in Gaza twee hoofdstromen.

De eerste (verpersoonlijkt door de beweging Fatah) die erin bestaat om op vreedzame wijze via onderhandeling op internationaal vlak en op basis van het internationaal recht te komen tot een twee staten oplossing.

De tweede stroming (verpersoonlijkt door de beweging Hamas) vertrekt bij het verwijt aan Fatah dat na meer dan 20 jaar onderhandelen ze nog nergens staan en dat daarom voor de gewelddadige confrontatie moet gekozen worden via terroristische aanslagen en raketten afgevuurd op Israël.

Bij de verkiezingen van 2006 behaalde Hamas in Gaza een grote verkiezingsoverwinning met de belofte dat na " het falen van Fatah " het tijd werd om te kiezen voor de Hamas benadering van confrontatie met Israël die, zo beloofde Hamas wel vruchten zou afwerpen.

Naarmate de bevolking van Gaza in de oorlogen van 2008-2009,2012 en vooral 2014 moest vaststellen dat Hamas geen militaire partij was voor het Israëlijs leger. Oorlog na oorlog onderging Gaza telkens zware verwoestingen met vele honderden burgerslachtoffers waaronder ook veel vrouwen en kinderen. Als gevolg hiervan groeide de kritiek op Hamas in Gaza. Vooral in de derde oorlog van 2014 moest Gaza een zware tol betalen en kwam er zelfs openlijk zware kritiek op Hamas.

Hierop werd Hamas driester en driester om de bevolking van Gaza onder de knoet te houden. In een poging om het eigen blazoën wat op te poetsen begon Hamas, naar het voorbeeld van wat Fatah al jaren deed, op zijn beurt een propagandaslag om de internationale publieke opinie te winnen voor een veroordeling het militaire optreden van Israël in Gaza.

Mr. A.(...) - die voorstander is van de vreedzame benadering om op basis van onderhandelingen en via respect voor het internationaal recht het vreedzaam samenleven met Israël af te dwingen- kreeg na de oorlog van 2014 opdracht van het Ministerie van Volksgezondheid om slachtoffers van het oorlogsgeweld te gaan fotograferen. Het was in het kader van die opdracht dat Mr. A.(...) in contact kwam met buitenlandse experts en buitenlandse ngo's en andere organisatie die onderzoek deden naar de gevolgen van het gebruikte militair geweld door het Israëlijs leger. Mr. A.(...) heeft in die periode diverse experten begeleid die onderzoek deden naar het al dan niet gebruik door Israël van bommen met verarmd uranium. In bijlage 8 en 9 worden foto's getoond van Mr. A.(...) die stalen neemt uit een bomkrater en staat de Italiaans experte Mevrouw G.M.(...) die voor haar veldwerk in Gaza begeleid werd door een team waarin ook Mr. A.(...) opgenomen was . Ook de opgelopen verwondingen van de slachtoffers moesten gefotografeerd worden (gebruik van splinterbommen ?) of onderzoek van de huid of longen van de slachtoffers (gebruik van gassen of fosforbommen ?) behoorde tot onderzoeksopdrachten die Mr. A.(...) begeleid en mede gedocumenteerd heeft via zijn foto's.

Hamas, een door de Westerse landen op de lijst van terroristische organisatie geplaatste organisatie, kreeg " zijn propaganda " niet of maar in beperkte mate verkocht aan de grote Westerse mediabedrijven en moest met lede ogen aanzien burgerslachtoffers in Gaza die Fatah wél geplaatst kreeg in de internationale media.

Imad AL-BAZ, oud minister van Financiën en op dat moment voorzitter van de (Hamas) commissie " voor de opvolging van de Misdaden van de Israëlijs bezetter " zag in Mr. A.(...) een gedroomd doorgeefluik van Hamas propaganda-operaties. In de loop der jaren had verzoekende partij gewerkt met diverse internationale experts die onderzoek deden in Gaza. Deze vooraanstaande Hamasleider rekende erop dat het opgebouwde vertrouwen van internationale experts en organisaties in Mr. A.(...) zou toelaten om via zijn kanaal makkelijker en geloofwaardiger door Hamas verzamelde info aan de buitenwereld verkocht te krijgen.

Mr. A.(...) hoopte aanvankelijk dat de samenwerking voorzitter AL-BAZ kortstondig zou zijn - en daarenboven het is niet ongevaarlijk zoals later zou blijken om AL-BAZ categoriek een samenwerking af te wijzen - en daarom heeft hij een paar opdracht onder druk toch uitgevoerd. Toen deze Hamasleider bleef aandringen heeft verzoekende partij opdrachten geweigerd. De laatste opdracht die hij geweigerd

heeft hield in dat Mr. A.(...) in een door Al Qassam gebouwde tunnel moest afdalen om daar naar verluidd vaststellingen te doen van door het Israëliisch leger in de tunnel gespoten dodelijk gas.

Omdat zelfs na herhaald aandringen van Imad AL-BAZ verzoekende partij weigerde zich voor de kar van Hamas te laten spannen verzuurde de verhouding met zijn schoonfamilie. Zijn vrouw draagt de naam Yassin en de familie is gelieerd met Sjeik Yassin, de stichter en spirituele leider van Hamas. Zijn schoonbroer is een vooraanstaand lid van de Al Qassam brigade. Mr. A.(...)wist dat hij gevaar liep om door politie opgepakt te worden en terecht te komen in de gevangenissen van Hamas.”

Verzoeker is de mening toegedaan dat het CGVS er zich te gemakkelijk vanaf heeft gemaakt en “beveelt” het CGVS lectuur “aan” van het Human Rights rapport van 3 oktober 2012 “Gaza: Arbitrary Arrests, Torture and Unfair Trials” “om inzicht te verwerven in de werkwijze en methodes van Hamas, al Qassam en zijn Binnenlandse Veiligheidsdiensten”.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Hij betoogt:

“Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verplicht naar Gaza terug te keren. Terwijl artikel 33 van de Conventie van Genève met betrekking tot de Status van Vluchteling van 8 juli 1951 (goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953) de verdragsluitende partijen verbiedt een vluchteling uit te wijzen of terug te drijven op welke manier dan ook naar de grens van het land waar haar leven of haar vrijheid zouden zijn bedreigd omwille van haar ras, haar religie, haar nationaliteit, van haar behoren tot een bepaalde sociale groep of omwille van haar politieke overtuiging.

Zodat het Commissariaat-Generaal in elk geval de verplichting heeft na te gaan of er in casu sprake was van bedreiging van het leven en de vrijheid van verzoekende partij bij een terugkeer naar Gaza. Uit de feitelijke gegevens blijkt dat deze verplichting niet op bevredigende wijze werd nageleefd.

Door zijn verzoek niet ten gronde te onderzoeken want alle nieuwe documenten werden op basis van veronderstellingen van tafel geveegd en omdat het CGVS nagelaten heeft om Mr. A.(...) in een persoonlijk onderhoud met het CGVS de kans te bieden tekst en uitleg te verschaffen bij de nieuw aangebrachte documenten werd de verplichting om de verklaringen van verzoekende partij te toetsen aan hun waarachtigheid geschonden.

Dat verzoekende partij tot op heden bevreesd is voor zijn terugkeer naar Gaza, is begrijpelijk nu ons nog zeer regelmatig berichten bereiken omtrent geweld in Gaza gepleegd door Hamas en al Qassam tegen personen die ze als politieke tegenstanders zien. Beide organisaties staan bekend als meedogenloos ten aanzien van eender wie hen tegenwerkt. Rapporten van mensenrechtenorganisaties staan bol van verslagen waaruit het gebruik blijkt van vernederende en mensonwaardige behandelingen, foltering en executies onder valse beschuldigingen van politieke tegenstanders.”

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5, eerste lid van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM):

“Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verplicht naar Gaza terug te keren.

Terwijl artikel 2 van voormeld verdrag het recht op leven beschermt.

Dat artikel 3 de verdragsluitende staten verbiedt personen te onderwerpen aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Dat artikel 5, lid 1 aan iedereen het recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid toekent.

Zodat verzoekende partij op basis van deze beslissing zal worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens.

Verzoekende partij kan hiervoor verwijzen naar hetgeen hierboven bij feitenrelaas reeds werd uiteengezet.”

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Hij meent dat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen omdat “zomaar zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek en verhoor van Mr. A.(...)” wordt overgegaan tot een weigeringsbeslissing.

Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker volgende twee foto's die hij reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft bijgebracht:

- stuk 8: foto van verzoeker in een bomkrater voor staalname in onderzoek naar verarmd uranium;
- stuk 9: foto van Italiaanse expert G.M. tijdens veldonderzoek in Gaza.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verweerder maakt op 6 september 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in de Gazastrook wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar de COI Focus *"Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire"* van 27 augustus 2021.

3.2. Ter terechtzitting maakt verzoeker twee aanvullende nota's over.

In een eerste aanvullende nota gaat verzoeker in op de negatieve ontwikkelingen van de humanitaire situatie in Gaza als gevolg van de recente escalatie en de dreiging van COVID, de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël en de blokkade van de Gazastrook. Verzoeker besluit dat als gevolg van de laatste escalatie in mei 2021 zowel de huidige veiligheidstoestand in de Gazastrook als de vigerende levensomstandigheden sterk zijn achteruitgegaan daar de capaciteit van UNRWA om hulp te bieden in de Gazastrook er ongetwijfeld nog is afgenomen. Hij wijst erop dat de financiering van UNRWA ruim onvoldoende is om een afdoend antwoord te bieden aan de enorme toename van de behoeften aan humanitaire hulp. Verzoeker betoogt dat indien hij zal moeten terugkeren, hij bij zijn moeder moet intrekken en dat hij samen met haar afhankelijk zal zijn van de verre van toereikende hulp die UNRWA in Gaza aanbiedt. Hij voegt, luidens de inventaris bij zijn aanvullende nota, volgende nieuwe stukken toe:

- The New Humanitarian: A COVID-19 Middle East snapshot;
- persberichten Reuters over de vijandelijkheden tussen Israël en Hamas;
- Associated Press: Israel lets building goods into Gaza;
- Reuters: Egypt to open Rafah;
- een kopie van de UNRWA kaart van zijn moeder.

In een tweede aanvullende nota voegt verzoeker exemplaren toe van de documenten die hij bij de DVZ heeft voorgelegd met daarop officiële stempels van elk van de bevoegde instanties, met name (i) de oproepingsbrief van de politie, (ii) het bericht van de algemene recherche, (iii) een bevel van de rechtbank tot opsluiting en (iv) een verklaring van de mukhtar.

4. Beoordeling

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, §1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

"§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en

de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het begrip “*nieuwe elementen of feiten*”, elementen of feiten omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige beschermingsverzoek, alsook de elementen of feiten die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 44). Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, moet beperkt blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42).

De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

4.3. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “*Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)*”

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: “*Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.*”

Verzoeker legt heden bij aanvullende nota een kopie van een UNRWA “*Family registration card*” op naam van zijn moeder neer.

De vraag rijst of verzoeker alsnog valt onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, daar waar in het kader van het eerste beschermingsverzoek eerder werd geoordeeld dat dit niet het geval is en dat zijn beschermingsverzoek in het licht van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moest worden beoordeeld.

4.4. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers identiteit, zijn Palestijnse origine en zijn herkomst uit de Gazastrook in deze stand van zaken niet worden betwist.

Deze elementen volstaan evenwel niet om vast te stellen dat verzoeker valt onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag is immers niet van toepassing op alle Palestijnen.

De verwerende partij verwees in haar weigeringsbeslissing van 30 maart 2020, vermeld in punt 1.1, naar de UNHCR “*Guidelines on International Protection no. 13: Applicability of Article 1D of the 1951*

Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees” van december 2017 (hierna: UNHCR-richtlijnen).

Daarin kan worden gelezen dat het personeel toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag is beperkt tot Palestijnse vluchtelingen.

Uit een correcte lezing van de UNHCR-richtlijnen, blijkt dat onder Palestijnse vluchtelingen volgende 3 categorieën worden bedoeld (p. 5-6):

1) De zogenaamde ‘Palestina vluchtelingen’ in de zin van de Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van de VN van 11 december 1948 en daarop volgende VN-Resoluties, met name die Palestijnen die als gevolg van het Arabisch-Israëliësch conflict in 1948 werden verdreven uit hun gewone verblijfplaats in dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren (ook wel genoemd ‘registered refugees’).

2) De zogenaamde ‘Palestijnse ontheemden’ in de zin van de Resolutie 2252 (ES-V) van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 4 juli 1967 en de daarop volgende VN-resoluties, met name die Palestijnen die ontheemd zijn uit Palestijns gebied dat sinds 1967 wordt bezet door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren.

3) De nakomelingen van de Palestina vluchtelingen 1948 en de Palestijnse ontheemden 1967.

Wat betreft de categorie “*nakomelingen*” vermelden de UNHCR-richtlijnen, waarnaar de verwerende partij zelf verwijst, dat, op basis van het non-discriminatiebeginsel en op basis van het beginsel van gezinseenheid, zowel nakomelingen in mannelijke als in vrouwelijke lijn worden geacht onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag te vallen.

In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker de zoon is van een moeder die Palestijnse vluchteling is. In de UNRWA “*Family registration card*” die verzoeker voorlegt, wordt bevestigd dat zijn moeder een UNRWA-geregistreerde vluchteling is.

Verder blijkt uit de “*Consolidated Eligibility and Registration Instructions*” (hierna: CERI) van 1 januari 2009, waarnaar wordt verwezen in de UNHCR-richtlijnen, dat nakomelingen van moeders die UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zijn en vaders die geen UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zijn, in aanmerking komen voor UNRWA-bijstand en dienstverlening (“*are eligible to register to receive UNRWA services*”; UNRWA’s Consolidated Eligibility and Registration Instructions, 1 January 2009, <http://www.refworld.org/docid/520cc3634.html>, at Part III(A)(2.1), p. 5)

Het gegeven dat verzoeker niet staat vermeld op de UNRWA-kaart van zijn moeder en dat hij geen eigen UNRWA-kaart heeft, sluit aldus niet bij voorbaat uit dat hij behoort tot de personen die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag (zie in deze zin ook HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Bolbol, pt. 46). De Raad wijst er verder op dat bewijs van daadwerkelijke hulp met elk ander middel kan worden geleverd (pt. 51). Daargelaten de vraag of een UNRWA-registratie determinerend is om uit te maken of een Palestijn onder artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag valt, blijkt uit het administratief dossier alleszins dat de moeder van verzoeker, met wie verzoeker in hetzelfde huis woonde, een beroep kon doen op bijstand van UNRWA.

Alles samen genomen, meent de Raad dat door het voorleggen van de UNRWA “*Family registration card*” nieuwe elementen naar voren zijn gekomen waarover de verwerende partij zich moet uitspreken en die mogelijk van die aard zijn om op zekere wijze aan te tonen dat de eerdere beslissing van 30 maart 2020 anders zou zijn geweest indien de elementen en bevindingen waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zouden hebben voorgelegen.

De vraag of verzoeker valt onder artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dan wel de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet is dan ook cruciaal voor de verdere behandeling en onderzoek van zijn volgende beschermingsverzoek. Definitief uitsluitel over de vraag of verzoeker al dan niet valt onder artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag dringt zich dan ook op.

Verzoeker kan enkel aanspraak maken op de vluchtelingenstatus wanneer de door UNRWA verleende bijstand “*om welke reden ook*” is opgehouden. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties wordt beschouwd als opgehouden, met name wanneer (1) het agentschap wordt opgeheven of in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn

invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten. Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

Indien verzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet valt, is een verder deugdelijk onderzoek niet mogelijk bij gebrek aan actuele en volledige informatie in het rechtsplegingsdossier over de (on)mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen.

4.5. Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 mei 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES